

КУЛТУРНО-ПРОСВЕТНА
ЗАЈЕДНИЦА
СРБИЈЕ

ДОДЕЉУЈЕ

ВУКОВУ НАГРАДУ

ИСТОРИЈСКОМ МУЗЕЈУ СРБИЈЕ
БЕОГРАД

ЗА ИЗУЗЕТАН ДОПРИНОС
РАЗВОЈУ КУЛТУРЕ
У РЕПУБЛИЦИ СРБИЈИ
И СВЕСРПСКОМ
КУЛТУРНОМ ПРОСТОРУ

ЖИРИ
ВУКОВЕ НАГРАДЕ
ПРЕДСЕДНИК

БЕОГРАД
1997.

КУЛТУРНО-ПРОСВЕТНА
ЗАЈЕДНИЦА СРБИЈЕ
ПРЕДСЕДНИК

О Д Л У К А
ЖИРИЈА ЗА ДОДЕЉИВАЊЕ
ВУКОВЕ НАГРАДЕ ЗА 1997. ГОДИНУ

Жири за додељивање Вукове награде за 1997. годину радио је у саставу: проф. др Драгослав Бјелетић, директор Завода за издавање уџбеника и наставна средства Београд; Милован Витезовић, књижевник, Београд; Павел Домоњи, члан Извршног већа Војводине, Нови Сад; др Борис Иљенко, директор Завода за међународну, научну, техничку, културну и просветну сарадњу, Београд; Драган Јовановић-Данилов, књижевник, Пожега; Михаило Митровић, архитекта, Београд; проф. др Зоран Павловић, професор Филолошког факултета, Приштина; академик Мирослав Пантић, Београд и др Нада Поповић-Перишић, министар културе у Влади Републике Србије, Београд, председник Жирија.

За овогодишњу Вукову награду 112 установа и појединаца предложило је 60 кандидата.

Жири се састао 9. и 16. децембра 1997. године.

Жири за додељивање Вукове награде донео је одлуку да Вукову награду за 1997. годину добију:

ДРАГОСЛАВ АНДРИЋ, књижевни преводилац, Београд

ГИМНАЗИЈА „ВУК КАРАЦИЋ”, Лозница

БОРА ДУГИЋ, музички уметник, Београд

Др МИЛОШ ЂОРЂЕВИЋ, културни радник, Приштина

ИСТОРИЈСКИ МУЗЕЈ СРБИЈЕ, Београд

МЛАДЕН ЈАГУШТ, диригент, Београд

Проф. др СЛОБОДАН НЕНАДОВИЋ, архитекта, Београд

Проф. др РАДИВОЈЕ ПАПОВИЋ, ректор Универзитета, Приштина

Проф. др РАНКО РАДОВИЋ, професор Универзитета, Нови Сад

ВАСИЛИЈЕ ТАПУШКОВИЋ, културни радник, Београд

Београд, 16. децембар 1997.

Председник
Жирија за додељивање
Вукове награде
Др Нада Поповић-Перишић, с.р.

ИСТОРИЈСКИ МУЗЕЈ СРБИЈЕ, Београд

Историјски музеј Србије има задатак да прикупља, свидентира, чува, сређује, обрађује, проучава, излаже и објављује материјал који илуструје историју српског народа.

Оснивање Историјског музеја Србије рачуна се од 20. фебруара 1963. године када је Извршно веће Народне скупштине Народне Републике Србије донело уредбу о његовом установљењу, са закључком „да је Србији, с обзиром на особеност њеног развитка и посебне индивидуалности српског народа, потребан један Историјски музеј и то у Београду”. Тиме је Историјски музеј наставио традицију касније припојеног Музеја Првог српског устанка, Народног музеја у Београду и ранију богату традицију српског народа на очувању породичне, задружне традиције и вере, очувању сећања на дугу и богату историју, поткрепљену и документовану сачуваним материјалним траговима очуваним у црквама и манастирима, на овај начин попут сакралних реликвијара, одржавајући тако свест народа о његовој индивидуалности. Ово је нарочито било важно у периоду дугог ропства под Османлијама, Венецијом и Хабзбуршким царством, када је претила опасност гажења и самог имена народа. Затим у периоду народноослободилачких ратова у XIX и XX веку, ратова за одржање у XX веку и данас ради очувања националне свести и народне индивидуалности.

У току свог рада Музеј је прикупио око 35.000 музејских предмета.

Сви предмети Историјског музеја Србије разврстани су у 20 збирки и 10 фондова. У збиркама су предмети разврстани по типолошкој основи, а у фондовима по целовитости предмета о догађају или личности на које се ови односе.

Када се пажљиво погледа рад Историјског музеја Србије и предмети који у њега пристижу, закључује се да историјски предмети имају не само важну улогу, већ на моменте постају доминантни, што је, уосталом, била и интенција оснивача. У току свог рада овај Музеј је стекао знатну репутацију у земљи и свету. Између осталог, организован је низ значајних изложби, које су поред Београда постављене у скоро свим већим градовима Србије и Југославије, Европе и Америке.